

Onlangs kwam importeur Crusade Audio, van inmiddels goeie vriend Rogier van H., met een nieuwe phonokabel. Ik heb normaal niet veel met kabels (ik maak ze meestal zelf), maar een phonokabel is misschien toch net iets anders. Ik heb er om eerlijk te zijn niet echt veel geprobeerd in "mijn carrière", maar volgens mij kan er toch wel het eea vergeleken worden. Zo zat er op mijn Michell Syncro

een Audio Design phono kabel. Super stug en bij deze kabel moest ik rekening houden met de plaatsing van de draaitafel. Hij had nl de neiging om de draaitafel uit zijn subchassis te tillen. De Audio Design heeft na een tijdje plaats moeten maken voor een Linn kabel, die ook bij de Ittock arm geleverd wordt.

Deze had een haakse plug, was een stuk flexibeler en had dus niet de neiging de platenspeler op te tillen. Klankmatig was hij wat warmer dan de Audio Design. De laatste vond ik ook wat dun klinken. Intussen speelt de Syncro ergens in Nuenen (dacht ik) en ben ik hier zeer tevreden met mijn Transrotor Fatbob S. Eerst met een Transrotor kloon van een Rega RB250. Daar zat een Oehbach kabel aan (zat, want volgens mij staat die arm nou op RLI's Porcino en is de bekabeling onlangs gesneuveld). Welk type het precies was weet ik niet meer, maar ik dacht dat het een NF-1 was. Op zich een prima kabel, die naar mijn mening alles prima onder de knie heeft, geen echte hoogvlieger is, maar ook geen echte zwakke punten heeft.

De TR2.6 (Rega kloon) heeft intussen plaats gemaakt voor een SME3500 arm. Die werd geleverd met de bij insiders bekende Van den Hul M.C. D-501 Silver Hybrid phonokabel. Hier kon ik de Crimson Tonearm Cable dan ook prima mee vergelijken.

CRIMSON

Tja, what's in a name. Natuurlijk zegt de naam Crimson de meesten niks. Je gaat gelijk aan King Crimson denken. De Suske & Wiske aanhangers denken gelijk aan de grote crimineel die hen altijd dwars ligt (maar die is met een "K"). Deze Crimson heeft er helemaal niks mee te maken. Dit is een phonokabel en wat voor een.

Ik kreeg de kabel van Rogier per post gestuurd. Geen fancy doosje of superdeluxe kistje erom heen. Nee, gewoon in een hersluitbare plastic zak. OK, je betaalt dus puur de kabel en geen verpakking. Dat vind ik al zeer positief. Een doos of kistje geeft idd meer aanzien, maar wil je aanzien of kwaliteit? Ik kies voor het laatste. Eenmaal uit de zak kun je ook voelen hoe degelijk deze kabel gemaakt is. Zware massieve pluggen aan weerszijde van de kabel. De SME/DIN heeft iets weg van een hamerkop. Zwaar, massief en gemaakt voor de eeuwigheid. De RCA pluggen aan de andere kant lijken wel uit één stuk gedraaid. De rode kleur van de mantel is denk ik een gewinningskwestie. Hij valt echt op. Het is net geen fluo-kleur.

LUISTEREN

Wat nu gedaan. De vdH M.C. D-501 Silver Hybrid van de SME3500 gehaald en de Crimson opgekoppeld. Gezien de SME-plug van de kabel toch wel wat extreem is, was dat ff puzzelen. Na wat gefrot zat ie er toch redelijk snel op. De SME bus van de arm is draaibaar en dat maakt het wel zo gemakkelijk.

Het eerste plaatje kan opgezet worden. De eerste graai in de platenbak levert een smooth werkje van Andreas Vollenweider op, White Winds. Het mag dan niet audiofiel verantwoord zijn en natuurlijk klinkt dit altijd lekker, maar wat maakt dat uit. Het gaat om de muziek en hoe die weergegeven wordt. Het eerste wat me opvalt is dat het laag een stuk dieper gaat dan met de vdH. Na het intro begint het pas echt. Alle tingels, bellen, rinkelens enz liggen ineens in de kamer. Het komt van alle kanten en het leeft. Deze kabel leeft, althans de weergave van de muziek kikkert enorm op. Dit is dus echt genieten. Bij de vdH bleef het saai. Die betreft je dus niet echt bij de muziek. De Crimson doet dat wel.

Als het vervolgens ff stil is, hoor ik wel een brommetje. Niet hard, maar wel aanwezig. Hoe vreemd. De vdH had ik altijd ongeaard aangesloten. Nergens last van. Ik had de Crimson dus ook net zo aangesloten, want ik heb die aarddraad nog nooit nodig gehad. Nou, toch maar ff aansluiten, en

jawel, de brom is pleite. We kunnen verder. Lag die brom nou aan de kabel of is het met deze kabel ineens wel waarneembaar??? Iemand?

Volgend plaatje. Weer iets dat niet zo moeilijk is, nl Luka Bloom's "Between The Mountain And The Moon". Dit is toevallig een 180gr persing die uitermate goed klinkt. Met de vdH staat het er allemaal, maar het trekt je niet helemaal mee. Wat doet de Crimson nu? Je raadt het al. Luka staat ongeveer recht voor je. je kunt bijna z'n gitaar aanraken. Dit is dus echt leuk.

Nu iets complexers. Björk's Post. Ook een 180gr persing en Audiopaul's favoriete LP 🤔. Het nummer "Hyperballad" heeft een tamelijk vies laag in zich en ik wilde wel eens weten wat dat ging doen met deze kabel. Met de vdH blijft het laag erg braaf. Het rommelt niet echt. De Crimson doet dit echt beter. Het laag gaat afgronddiep. Mijn speakers kunnen het helaas niet helemaal aan, die gaan maar tot 35Hz, maar ondanks dat blijft het retestrak. De elektronische geluidjes in het nummer klinken synthetisch, maar realistisch. Ik hoor dingen die ik bij de vdH niet waarneem.

De meest fanatieke recensenten en audiofielen beweren dat je enkel met acoustische instrumenten een goeie recentie kunt schrijven. Ik ben het daar niet helemaal mee eens, maar kan me wel voorstellen waarom ze dat standpunt hebben. Je kunt nu eenmaal gemakkelijker relateren aan iets dat je vaker hebt gehoord. Als tegenargument zou je kunnen zeggen dat een Bechstein toch echt wel anders klinkt dan een Yamaha of Steinway, en een Amati ook anders klinkt dan een Stradivari of een Guarneri. Zo is het met elektronische instrumenten niet veel anders. De Yamaha DX-7 heeft echt wel een eigen sound. Die klinkt ook anders dan een Kurzweil K2600. En ook een Gibson Les Paul klinkt anders dan een Fender Stratocaster. Een "kenner" kan ook horen of het een Stratocaster uit de VS is of eentje uit Japan. Om toch ook vast te houden aan de tradities heb ik ook een album beluisterd dat meer aan de "eisen" voldoet.

Ik had van Ome Henk onlangs een aantal klassieke LP's mogen ontvangen en daar heb ik er eentje van opgezet. Het was Mozart, Konzert für Klarinette und Orchester, uitgevoerd door Heinrich Geuser en het Berliner Radio-Symphonie Orchester olv Ferenc Fricsay. Om eerlijk te zijn zegt dit me niet veel. Ik luister muziek en lees geen partituren. Ik heb normaal wel wat moeite met klassiek, omdat het meestal "aan de speakers blijft plakken". De eerste keer dat dat niet zo was, was bij de Carmina Burana (Decca) via mijn cd-loopwerk en de Wadia 15 DAC (met de AVM DAC2 doet ie dat wel). Nu, bij deze plaat en deze kabel komt het ook eindelijk los. Ik kan eindelijk de verschillende secties van het orkest "zien" en aanwijzen. De klarinettist staat er echt voor ongeveer 2 meter voor het orkest. Wat leuk, hoewel de muziek eigenlijk minder boeit, is dit een nieuwe gewaarwording. Hier kan ik aan wennen. Misschien is klassiek nog niet eens zo verkeerd 😊 😊. Natuurlijk niet. Als liefhebber van symphonische rock, kun je JS Bach altijd waarderen en ik ben daar geen uitzondering op.

Als vaste prik heb ik ook nog "A Gentlemans Excuse Me" van Fish en Take Five van Dave Brubeck gedraaid. Ook hier viel hetzelfde weer op. De drums in Take Five klinken echt, gedetailleerd en levendig. De piano in Fish's nummer en Fish zelf kun je zo aanraken. Met de vdH blijft dit allemaal een stuk ingetogener.

CONCLUSIE

Het mag dan wel een reclamepraatje lijken, maar dit is mijn bevinding. Deze kabel biedt zeker iets extra's. T.o.v van de M.C. D-501 Silver Hybrid is dit een sprong vooruit. Er zullen best kabels zijn die hetzelfde of nog beter presteren. Of je die voor deze prijs zult vinden waag ik te betwijfelen. De prijs van €225 (500 ouwe hollandse guldens) lijkt veel en is een behoorlijk bedrag voor een stuk touw, maar als je er dit voor terug krijgt, dan loont het de investering. Ik had de kabel op proef, maar heb al aangegeven dat Rogier er zelf eentje in kan gaan spelen, want deze gaat niet meer terug.

BTW, dat inspelen valt eigenlijk wel mee. Al na een aantal platen zit de Crimson op een behoorlijk niveau. Natuurlijk moet ie nog wat langer inspelen, maar ik heb zo'n idee dat deze echt geen 100

uur of meer nodig heeft om optimaal te klinken.

Beluisterde muziek:

Andreas Vollenweider - White Winds

Luka Bloom - Between The Mountain And The Moon

Björk - Post

Mozart - Konzert für Klarinette und Orchester

Dave Brubeck - Take Five

Fish - Vigil in a Wildernis of Mirrors

Gebruikte apparatuur:

Transrotor Fatbob S/SME3500/Benz Micro L2 Wood

Transrotor Phono (zwaar gemod)

Transrotor Fein voeding

AVM V3 (mod)

Bryston 4B-ST

B&W Nautilus 804 met "Signature" phaseplugs

Bekabeling: vdH M.C. D-501 Silver Hybrid, Crimson Tonearm Cable, SW Silverbullit (zelfbouw), XTC

Ultimate Balanced, Audiotruth Forrest LS. En verder nog wat grut als AZE dempers en Harmonix

RF900 en zo.